

Capitolul 1 versetul 15 și 16: Căci după cum Cel ce v-a chemat este sfânt, fiți și voi sfinți în toată purtarea voastră. Căci este scris: „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.”«

Acesta este un cuvânt serios pentru creștini și atenționează cu privire la o umblare foarte atentă. Și Dumnezeu nostru este un foc mistuitor (Evrei 12, 29). Să ne gândim foarte serios, Cine este Cel ce ne-a mântuit!

Aceasta ne va conduce la o atenție mărită în umblarea noastră, ca să nu păcătuim împotriva Lui. Serafimii își acopereu fețele cu două aripi (Isaia 6), în timp ce strigau: »Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul oștirilor! Tot pământul este plin de mărirea Lui« Picioarele lor sfinte și curate nu erau curate în ochii lor în prezența sfințeniei Domnului.

Isaia strigă: »Vai de mine! Sunt pierdut, căci sunt un om cu buze necurate, locuiesc în mijlocul unui popor tot cu buze necurate, și am văzut cu ochii mei pe Împăratul, Domnul oștirilor.«

Când Israel a fost eliberat din Egipt și Dumnezeu voia să locuiască în mijlocul lor (Exodul 40), El le-a dat instrucțiuni cum să trăiască și cum trebuie să fie tabăra lor. Dacă vom citi capitolul din care s-a citat versetul »Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!«, atunci va lăsa o impresie adâncă în noi faptul că pentru toate instrucțiunile Sale Dumnezeu dă ca motiv: »Eu sunt DOMNUL« (Leviticul 11, 44; 19, 2; 20, 7,26). În Leviticul 19 se întâlnește acest motiv de 17 ori.

Dacă deja pentru Israel, care a fost adus numai într-o legătură exterioară cu Dumnezeu (Evrei 9, 10), era necesară o astfel de sfințenie, cât de necesară este ea atunci pentru noi! Ca și copii ai Lui noi am fost aduși într-o legătură spirituală, intimă, cu Dumnezeu și în imediata Lui apropiere. Dacă se spune că Dumnezeu este lumină, și în El nu este deloc întuneric, se spune imediat după aceea că noi trebuie să umblăm în lumină (1 Ioan 1, 5,7). Sfințenia care este necesară pentru fiecare care se apropie de Dumnezeu este cu atât mai mare cu cât ești mai aproape de El.

Fiecare om care este curat și ordonat, va cere aceasta și de la casa lui și de la mediul în care se află. Să fie oare Dumnezeu singurul care nu are acest drept? El vrea să fie sfințit în aceia care se apropie de El. »Urmăriți pacea cu toți și sfințirea, fără care nimeni nu va vedea pe Domnul« (Evrei 12, 14).

Aici nu este vorba de poziția noastră înaintea lui Dumnezeu. În această privință suntem sfinți, așa cum am văzut în versetul 2. Dar aici în Evrei 12 este vorba de sfințirea practică în umblarea noastră. Noi trebuie să realizăm în practică ce am devenit prin nașterea din nou lucrată de Duhul Sfânt în ceea ce privește poziția noastră. La nașterea din nou, Duhul Sfânt ne-a pus deoparte din lume și din păcat, ca să fim numai pentru Dumnezeu. Viața noastră practică trebuie să fie în concordanță cu aceasta. Dacă nu este așa, atunci nu putem avea părtășie practică cu Domnul. Nimeni, care nu urmărește sfințenia, nu va vedea pe Domnul (Evrei 12, 14).

Tocmai în această epistolă, în care se vorbește accentuat despre sfințenia noastră potrivit cu poziția noastră, și unde noi suntem numiți »o preoție sfântă« (capitolul 2, 5), se vorbește cu același accent despre datoria de a avea o sfințenie practică, așa cum găsim în epistola către Evrei, unde noi avem intrare liberă în Locul Preasfânt.

Cuvântul grecesc pentru »fiți« este forma aorist de poruncă. Nu este o rugămintă, ci o poruncă, și arată totodată cât de sfinți trebuie să fim noi. Cuvintele »... după cum Cel ce v-a chemat este sfânt ...« se pot traduce și astfel: »... în concordanță cu Cel Sfânt, care v-a chemat ...«. Așa traduce de exemplu W. Kelly, Greydanus, van Nes, Alford, Vincent, Wuest și alții. Prin aceasta se scoate mai mult în evidență seriozitatea atenționării.

Această sfințenie trebuie să fie »în toată purtarea«, deci în toată viața noastră, în toate formele ei de exprimare și de prezentare, fără nici o excepție.

Capitolul 1 versetul 17: Și dacă chemați ca Tată pe Cel ce judecă fără părtinire pe fiecare după faptele lui, purtați-vă cu frică în timpul pribegiei voastre;

În versetele 15 până la 18 ne sunt prezentate trei lucruri care în sfințenie și frică trebuie să dea naștere la o stare bună în noi. Trebuie să fim sfinți, deoarece Dumnezeu, în a cărui apropiere am fost aduși, este sfânt (versetele 15 și 16). Deoarece Dumnezeu ca Tată judecă, - adică, domnește și pedepsește -, fără să privească la înfățișarea persoanei, atunci trebuie să umblăm cu frică în timpul pelerinajului nostru (versetul 17). În al treilea rând trebuie să ne gândim la prețul care a fost plătit pentru răscumpărarea noastră: »sângele scump al lui Hristos, Mielul fără cusur și fără prihană« (versetele 18 și 19). Sângele lui Hristos m-a răscumpărat. Tatăl mă pedepsește după faptele mele. Și Dumnezeu este sfânt.

Cuvântul »dacă« nu înseamnă aici, că nu este sigur, că aceia, cărora Petru le-a scris, chemau pe Judecătorul ca Tată. Cuvântul grecesc redă în contextul în care stă aici („ei” cu indicativ – forma realității), că este pe deplin sigur și este motivul pentru ceea ce urmează. Am putea să exprimăm și în felul următor: „Dacă chemați ca Tată pe Acela, așa cum faceți și pentru că o faceți, atunci ...”. Cuvântul grecesc »dacă« din capitolul 3, 13 nu este același cuvânt („eán” cu conjunctiv - formă posibilă); acest cuvânt redă numai o posibilitate.

Unul din semnele caracteristice ale creștinismului este că Dumnezeu este chemat ca Tată. Cine nu face aceasta, acela nu se află pe poziția creștină. Prin aceasta nu înțeleg rostirea cu buzele a numelui de Tată, ci cu inima, - conștiința că avem voie să venim la El ca și copiii ai Săi și că El ca Tată ne iubește. Aceasta nu este paternitatea generală a lui Dumnezeu peste toți oamenii ca și creaturi ale Lui, cărora El le-a insuflat duhul de viață (Luca 3, 38; Geneza 2, 7; Efeseni 4, 6). Această paternitate o găsim în Faptele Apostolilor 17, 28-29. Aici, la Petru, și în toate celelalte locuri din epistole – cu excepția Efeseni 4, 6 -, atunci când Dumnezeu este numit »Tată«, se înțelege relația deosebită în care Dumnezeu stă față de aceia care au devenit copiii Lui pe baza lucrării Domnului Isus pentru ei și a lucrării Duhului Sfânt în ei.

Lui Avraam, Isaac și Iacov, care aveau făgăduințele, dar care locuiau în corturi ca străini în țara pe care Dumnezeu le-a promis-o, s-a descoperit Dumnezeu ca Cel Atotputernic (Geneza 17, 1; 28, 3; 35, 11; Exodul 6, 2-4). Prin acest Nume i-a asigurat că făgăduințele se vor împlini.

Poporului Israel i s-a descoperit ca Domnul, Jehova, Cel veșnic, Cel neschimbător (Exodul 3, 14; 6, 26). El era Stăpânul lor care nu se schimbă: Același ieri, astăzi și în veșnicie (Deuteronom 32, 39; Evrei 13, 8).

Dar nouă, care credem în Domnul Isus în timpul repudierii Lui, Dumnezeu ne-a devenit Tată, după sfatul lui veșnic. Noi suntem copii și fii ai lui Dumnezeu (Efeseni 1, 5; 1 Ioan 1, 1-3; Romani 8, 14).

Când Domnul Isus a fost aici pe pământ, El a descoperit ucenicilor Săi Numele Tatălui (Ioan 17, 6). Dar abia după ce a înfăptuit lucrarea Sa minunată la cruce, unde a rezolvat pentru totdeauna problema păcatelor și a păcatului și unde Dumnezeu a fost proslăvit peste toate, și după ce prin puterea lui Dumnezeu a fost înviat dintre cei morți (Efeseni 1, 20), a luat pe ucenicii Săi la Sine și i-a așezat în poziția Sa minunată ca Cel Înviat (Ioan 20, 17). El a proslăvit pe Dumnezeu la cruce, așa cum Dumnezeu nu a fost niciodată proslăvit, și nici nu va mai fi proslăvit. Dreptatea lui Dumnezeu a înviat pe Acela care a înfăptuit lucrarea, și I-a dat răsplata, care a cerut-o (Ioan 17, 4 și următoarele). Dar El a proslăvit pe Dumnezeu în timp ce făcea lucrarea pentru răscumpărarea noastră. Acum El ne-a înălțat în poziția minunată pe care I-a dat-o Tatăl în baza lucrării făcute pentru noi (Ioan 17, 22-23). »Mă sui la Tatăl Meu și Tatăl vostru, la Dumnezeul Meu și Dumnezeul vostru.« Când Dumnezeu Își pune pecetea pe cineva care crede, prin aceea că Duhul Sfânt Își face locuința la el (Efeseni 1, 13), atunci Acesta îl face pe credincios conștient de poziția lui. »Ați primit un Duh de înfiere, care ne face să strigăm: „Ava, adică: Tată!« (Romani 8, 15).

»Și pentru că sunteți fii, Dumnezeu ne-a trimis în inimă Duhul Fiului Său, care strigă: „Ava”, adică „Tată!”« (Galateni 4, 6).

Aici nu se spune categoric, că Tatăl judecă, ci că Acela, pe care Îl chemăm ca Tată, judecă. Dumnezeu judecă. Acest Dumnezeu care judecă este Tatăl nostru. Dar dragostea divină nu micșorează niciodată sentimentul nostru față de lumina divină. Dimpotrivă, îl consolidează foarte mult.

Dumnezeu ne-a chemat prin harul Său, și noi Îl numim Tată. Dar ca Tată, ca și Cap al familiei Lui, căreia noi aparținem, El trebuie să conducă casa Sa. Ca Tată, în autoritatea Sa față de copiii Săi, exercită judecata; El trebuie să-i pedepsească, dacă ei nu umblă așa cum se cuvine aceluia care au devenit părtași naturii divine (2 Petru 1, 4).

Deci, tocmai pentru că avem un Tată, trebuie să existe și o judecată a Tatălui. Tocmai pentru că El ne iubește și are interese personale adânci pentru noi, ia seama la noi, la tot ce facem și cu ce ne preocupăm. El a numărat perii capului nostru, și niciunul din ei nu cade fără voia Sa. El observă gândurile și simțămintele inimii noastre, da, chiar și izvoarele din care ele vin (Evrei 4, 12)! Totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face (Evrei 4, 13).

O face din dragoste și interes pentru noi. El dorește ca la noi să nu se găsească lucruri dăunătoare (Psalmul 139, 24), ci ca noi să mergem pe drumul nostru în părtășie cu El și cu Domnul Isus. Numai atunci suntem fericiți, numai atunci aducem multă roadă. De aceea ne pedepsește, ca să ne facă să ne judecăm singuri cu privire la ceea ce nu este bun, sau ca să ne păzească de lucrurile greșite. El nu greșește niciodată, așa cum probabil se poate întâmpla la părinții noștri pământești (Evrei 12, 5-11). El ne curățește, ca astfel să aducem mai multă roadă (Ioan 15, 2).

Dar aceasta este necesar și pentru că Tatăl nostru este Dumnezeu cel sfânt. El este lumină, și în El nu este nici-un întuneric (1 Ioan 1, 5). Este prea sfânt, ca să poată vedea păcatul. De aceea El trebuie să judece în noi tot ce nu este în concordanță cu această lumină. Învățăm că dacă Dumnezeu în harul Său are un loc unde oamenii pot locui la El, în mod necesar acest loc este un loc sfânt (Betel – Casa lui Dumnezeu) (Geneza 28, 17;35, 1-7).

Dacă înțelegem aceste două motive pentru care El judecă, nu suntem noi mulțumitori pentru judecată? Nu ne vom ruga noi atunci: »Primește cu bunăvoință cuvintele gurii mele, și cugetele inimii mele, Doamne, Stânca mea și Izbăvitorul meu!« (Psalmul 19, 14) și: »Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea, și du-mă pe calea veșniciei!« (Psalmul 139, 23-24). Atunci va fi rod în inima noastră, nu cu privire la judecata veșnică, ci rod, că nu-L vom mai întrista și nu-L vom mai determina să ne judece.

Este bine să observăm că cuvântul »judecă« este la prezent. Aici nu se vorbește despre o judecată viitoare, ci de o judecată în timpul de acum.

Cu siguranță Dumnezeu va judeca cândva pe toți. Dar El o va face atunci prin Fiul Său. Tatăl nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a încredințat-o Fiului (Ioan 5, 22; 2 Timotei 4, 1). Dumnezeu Fiul a devenit Om, ca Om a ocupat locul cel mai de jos și a murit de cea mai rușinoasă moarte (Filipeni 2, 5-11).

De aceea El singur va face judecata, și o va face în poziția la care S-a smerit: ca Om (Ioan 5, 27; Faptele Apostolilor 17, 31)!

Toate judecățile decisive se vor face de El. Dar Tatăl pedepsește copiii Săi în viața lor pe pământ, ca să nu fie condamnați odată cu lumea (1 Corinteni 11, 32). Este în legătură cu »timpul pribegiei voastre«.

Expresia »fără părtinire« este traducerea unui singur cuvânt grecesc, care se întâlnește numai aici în Noul Testament și înseamnă textual: »să nu iei în considerare fața cuiva«. Probabil a fost preluat din ebraica Vechiului Testament. Cuvinte înrudite se găsesc în Faptele Apostolilor 10, 34; Romani 2, 11, Iacov 2, 1.

Sentița pe care o dau oamenii este influențată de lucrurile exterioare (1 Samuel 16, 7; Iacov 2, 1-3; Exodul 23, 2-8). Suntem înclinați să judecăm lucrurile persoanelor pe care le simpatizăm altfel decât al aceluia pe care nu-i agreem. Personalitatea,

caracterul, poziția socială sau spirituală, și multe alte lucruri au influență asupra sentinței pe care o dăm. La Dumnezeu nu este așa (Matei 22, 16; Luca 20, 21). El vede totul în adevărata lumină și judecă după lucrarea fiecăruia, fără să scuze, ci, dimpotrivă, cu o judecată mai aspră pentru aceia care s-au apropiat mai mult de El decât pentru ceilalți. Aceasta este o atenționare care dă o lovitură mândriei noastre și încăpățănării inimii noastre și ne menține în conștiința că în fiecare clipă avem a face cu Unul care urăște păcatul, dar care, ca copil al Lui, mă iubește. Este o mare greșală să presupui că principiile conducerii morale a lui Dumnezeu s-au schimbat, deoarece mărturia lui Dumnezeu în creștinismul zilelor noastre este alta decât în iudaism. Principiile sunt astăzi aceleași ca în timpurile trecute. Nici un israelit din timpurile de odinioară și nici unul din noi nu se poate împotrivi Cuvântului sau căilor lui Dumnezeu fără ca să aibă parte de disciplinare. Noi avem desigur mai multă lumină, dar prin aceasta responsabilitatea noastră a devenit mai mare (Luca 12, 47 și următoarele).

De aceea trebuie să umblăm cu *frică* în timpul pribegiei noastre pe pământ. Nu este frica cu privire la mântuire sau la veșnicie. Dimpotrivă, căci în versetul care urmează se spune, că noi *știm* că am fost răscumpărați. Tocmai această siguranță face inima aptă să fie condusă de frica de Domnul. Noi intrăm cu deplină libertate în Locul Preasfânt (Evrei 10, 19,22). Acolo, în prezența lui Dumnezeu, nu avem nici-o frică, căci dragostea desăvârșită – dragostea Sa desăvârșită – alungă frica (1 Ioan 4, 18). Dar în afara Locului Preasfânt – în viața aici în pustie – în ținutul domniei lui Dumnezeu este corect și necesar să ne temem de Dumnezeu. Știm de ce suntem în stare, și ne temem. Dorim să fim plăcuți Tatălui și ne temem de tot ce Îl întristează. Este o frică divină, sfântă, care merge împreună cu conștiința și savurarea dragostei Tatălui, da, care este de nedespărțit legată cu ea.

Cât de puțină întristare, cât de puțină pedeapsă ar fi necesară din partea Tatălui, dacă am poseda mai mult din această frică! De îndată ce încetăm să ne temem, cădem. Atât timp cât ne temem, rămânem păziți (1 Corinteni 10, 12 și următoarele). Corinteni au pierdut această frică atât de mult, că a trebuit să li se aducă aminte că faptul că în mijlocul lor erau așa de mulți slabi și bolnavi și nu puțini erau cei care au adormit, era judecata Tatălui, »ca să nu fie osândiți odată cu lumea« (1 Corinteni 11, 30-32).

În Psalmul 107 se prezintă domnia lui Dumnezeu peste poporul Său și peste toți oamenii, și ea este numită »bunătate«. De patru ori avem acolo refrenul: »O, de ar lăuda oamenii pe Domnul pentru bunătatea Lui și pentru minunile Lui față de fiii oamenilor!« Încheierea spune: »Cine este înțelept, să ia seama la aceste lucruri și să fie cu luare aminte la bunătățile Domnului«. Psalmul 111, care este plin de adorare și de teamă sfântă, se încheie cu cuvintele: »A trimes poporului Său izbăvirea, a așezat legământul Său în veci; Numele Lui este sfânt și înfricoșat. *Frica de Domnul este începutul înțelepciunii*; toți cei ce o păzesc, au o minte sănătoasă, și slava Lui ține în veci.«

Psalmul care urmează (Psalmul 112, 1) continuă cu cuvintele: »Ferice de omul care se teme de Domnul.« În Proverbele nu este numai confirmată constatarea din Psalmul 111: »Frica de Domnul este începutul înțelepciunii« (Proverbele 1, 7), ci acolo se spune chiar: »Ferice de omul care se teme neîncetat« (Proverbele 28, 14). Și în opoziție cu aceasta se spune în continuare: »dar cel ce-și împietrește inima cade în nenorocire.«

»Cel neprihănit îndrăznește ca un leu tânăr« (Proverbele 28, 1). El posedă curaj să biruie totul, ca să aibă o conștiință curată înaintea lui Dumnezeu. Teama de Domnul îi dă putere, dacă este nevoie, mai bine să sufere rugul decât să păcătuiească împotriva Lui.

În greacă nu spune: »umblați cu frică«, ci: »umblând cu frică«. Aceasta arată că accentul trebuie pus pe »frică«. Cuvântul »umblați« (sau: »purtați-vă«) este sub forma de poruncă. Deci este o poruncă, ca să umbli cu frică, nu este ceva lăsat la bunul nostru plac.

Cât timp să facem aceasta? – Atâta timp cât suntem pe acest pământ. Suntem aici ca străini legați cu Mântuitorul repudiat. Cuvântul grecesc pentru străini înseamnă în

primul rând „a locui la un altul, sau lângă un altul”; din aceasta s-a dezvoltat gândul locuirii ca străin fără drept de cetățenie, sau fără drept de a locui.

Când vom părăsi pământul acesta, fie că va veni Domnul, sau vom adormi, nu va mai fi nevoie să ne purtăm cu frică. În casa Tatălui și în Paradis nu mai sunt ispite, și nici carnea nu mai este acolo. Acolo nu ne vom mai abate niciodată și nu vom mai întrista pe Domnul și pe Tatăl. Acolo Tatăl nu va mai trebui să ne pedepsească. Bucuria veșnică va fi partea noastră acolo. Facă Domnul să avem cât mai curând parte de ea!